

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Dezső István:** A szentmise — apostolképző iskolánk. — **Gálosiné Ottlik Myra:** A Szent Szűz tisztulni megy... — **Német István:** Látogatás a Szentcsaládnál. — **Rogács Ferenc:** Oltárvirágok, Elmélkedő imádság. — **Központi:** Imaszándékunk: Az engesztelés.

A szentmise — apostolképző iskolánk.

I.

Az Egyház világi apostokokért imádkozott az ádventi Krisztustváró időben. Milliók kérték: harmatozza az Ég onnan felülről a szíveket átalakító isteni kegyelmet és tegyen fogékonyvá Jézus tanítására — de különösen Isten szeretetére! — mindannyiunkat, hogy papok és hívek együttesen tevékeny, munkás élettel küzdjünk az istentelenség, a bűn és sötétség pusztító hatalma ellen és a lelkekben utat nyissunk Krisztus világosságának, ismeretének és szeretetének, hogy valójában eljőjön közénk az Isten országa.

Ebben az imádságos szent hadjáratban mély bátorító tudat mindnyájunk számára az, hogy a mi isteni mesterünk gondoskodott Krisztusi apostolképző iskoláról is. A lelkeket mentő, áldozatos szeretetnek van már régóta képzőiskolája — és ez: az újszövetség csodálatos áldozata — a szentmise.

Csak el kell mennünk a szentáldozatra és ki kell tárunk őszintén a szívünket-lelkünket, hogy befogadhasa elménk az örök világosság fénytengerét, szívünk Jézus érzelmeit, lelkünk az Isten drága kegyelmeit. Át kell adnunk magunkat az Úr föltétlen szolgálatára, hogy más emberré váljunk, Istenben újjászülessünk és azután újult erővel dolgozzunk felebarátunk üdvén és a világ megszentelésén.

A szentmisében nevelődnek Jézus testvérei, itt képződnek, tökéletesülnek és szentelődnek meg az Isten gyermekei. Az apostokok idejétől fogva mindig Jézus szívén-vérében nőttek föl a szentek. Belőle merítették bölcsességet a hittudósok, tőle kapták tisztaságukat a szűzek, bátorságukat a hitvallók és áldozatos szeretetre, életük hősiek áldozatára az érettünk önmagát adó isteni áldozat készítette elő Krisztus diadalmas vértanúit. A szeretet munkájában az «örök szeretet» volt a nevelője és példaképe az irgalmasság angyalainak és szamaritanusainak egyaránt.

«Most is azért járunk szentmisére, Jézus Krisztus áldozatára, mert a megigazolást tőle kapjuk, s azt a testet s világot legyőző s minket szépségbe, most, majd hallhatatlanságba, később öltöztető erőt tőle kapjuk.» (Prohászka: Élet kenyere. Összes művei XXIV. k. 370. lap.)

A szentmisében nemcsak Jézus buzdító igéit halljuk, és mennyei Atyánkat az alázatos Megváltó könyörgésével együtt ostromoljuk, hanem az örökélet forrásából erőadó buzgóságot és tüzetgyújtó szeretetet is merítünk, ha egész szívvel-leléssel beállunk Jézus munkájába: a megváltói szeretet szolgálatába.

Igy a köztünk levő Jézus akadálytalanul dolgozhatik azon, hogy megvalósítsa örökszándékát: önmagához hasonlóvá tegyen minket mindenben, — még az áldozatos, apostoli szeretetben is.

Előkészület az alázatos szeretetre.

Ha minden imádságra előbb elő kell készítenünk a lelkünket, hogy «ne legyünk, mint az istenkísértő ember» — tiszteletlenek vagy érzéktelenek a végtelen Szentség iránt, — akkor az újszövetség tiszta és szent áldozatára, Jézusnak és önmagunknak föláldozására, szintén készülnünk kell.

Az előkészületre maga az Isteni Mester tanít meg.

«Tudjátok-e, mit cselekedtem veletek? Ti engem Mesternek és Úrnak neveztek s jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát én, a Mester és az Úr, megmostam lábaitokat, ti is tartoztok egymásnak lábait megmosni. Mert példát adtam, hogy amit én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjétek.» (Ján. 13, 12—15.)

Ezt mondotta az Istenfia, amikor az ég és föld csodálatára irgalmas és embernevelő, alázatos, testvéri munkáját — tanítványainak a lábmosását — bevégezte. Porig aláta magát a végtelen Szentség, bűnös tanítványainak lábaihoz borult, hogy megmossa és megtisztítsa őket nem is annyira testileg, mint inkább lelkileg. «Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.» — mondja nekik. Hogy engem megérthessetek és velem tarthassatok, tisztának kell lennetek minden bűntől, minden rendetlen vonzalomtól, hajlamtól, emberi önzéstől, világias, földies, anyagi, alacsony gondolkozástól és szellemtől.

A lábmosástól szabadkozó Szent Péternek pedig ezt feleli: «Amit én tesztek, te azt most nem érted, de majd megérted azután... Ha meg nem moslak téged, nem lesz részed envelem.» (Ján. 13. 7. 8.)

Ha gondolkozástokban és érzétekben meg nem tisztultok, nem lehettek az én igazi híveim. Nem lehettek velem még munkában sem, küzdelmekben és dicsőségemben meg annál kevésbbé. Külsőleg hozzám tartozónak vallhatjátok magatokat, azonban lelketek törekvése, szívetek szándéka és életetek iránya nem velem tart.

Az én példám szerint alázatos lélekkel le kell borulnotok, hogy a bűneiteket megbánjátok, a bűnbánatban új szívet, új lelket kapjatok és azután egymást gondos, segítő szeretettel támogassátok és erősítsétek az Isten gyermeki szolgálatában.

Az Úr Jézus ezzel az alázatos és bűnbánó lélektisztítással és saját példájára való hivatkozással készíti elő tanítványait az első szentmisére, a végtelen szeretet-áldozat bemutatására és az áldozati kegyelem befogadására.

Hívja és segíti is őket az áldozatra. Hiszen a bűnért nemcsak az Istenfiának kell szenvednie, hanem főképpen a bűnös embernek; akkor pedig — úgy kívánja az igazság is! — necsak a végtelen szentségű Ige szenvedjen, de vele együtt Isten igazságosságát kerlelje a bűnös is; necsak az Isten báránya adja oda magát a világ bűneiert, de áldozza föl önmagát egészen, minden föntartás nélkül Ádám-nak gyarló ivadéka is. Együtt Jézussal, hogy áldozatunk a mennyei Atya előtt kedves és elfogadható legyen. Együtt mindannyiunkért a Mester szándékával érzületével és buzgóságával.

Őszinte bűnbánat, töredelmes és minden jóra készséges lelkület: ez kell előkészületül Krisztus áldozatához. Vagyis: szakítanunk kell bűnös, önző természetünkkel, meg kell válnunk a világ hiú és semmitérvő látszatától, hogy igazán élhessünk az Istenben.

Nem hiába hangzott el oly sokszor: Tartsatok bűnbánatot, mert elérkezett az Isten országa! ... Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcseit. Ha bűnbánatot nem tartotok, mindnyájan elvesztek ... Vessétek le a régi embert, öltözzetek Krisztusba ... «Mert megjelent az Üdvözítő Istenünk kegyelme embernek s arra oktat minket, hogy tagadjuk meg az istentelenséget s a világi vágyakat s éljünk józanul, igazán és jámborul e világon, várva a boldog reménységet s a nagy Isten és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének eljöveteletét, ki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól s jócselekedetre igyekvő, tulajdon népévé tisztítson.» (Tit. 2, 11–14.)

Isten népe ártatlanságban tiszta vagy a bűnbánatban megtisztult szívvelket emel az Istenhez, hogy lélekben és igazságban szolgálhassa, dicsérhesse és imádhassa az Urat. Mert az Atya — az újszövetségben — ilyen imádókat kíván. (V. ö. Ján. 4, 23.)

(Folytatása következik.)

Dezső István.

A Szent Szűz tisztulni megy...

Szent Szűz, Te tisztulni mentél
És áldoztál fehér galambokat,
Bár szíved szűzi ragyogása
Homályba borítá az Alpokat.

Ó, vidd az én bűnöktől terhes
Szegény szívem is áldozatul,
Mert ezernyi rém száll az éjen át,
Csapkod a szél, süvölt vadul.

És Te mégy tisztulni: ragyogó Szűz,
Viszed: Istentől fogat Gyermekeid,
— Ajánld Néki alázatos utadon,
Könnyekben ázott, szegény szívemet.

Gálosiné Ottlik Myra.

A Szent István-Társulat karácsonyi kiadványai közül kiemeljük a következő könyveket:

Szent Gertrúd, az isteni szeretet követe. Ford.: dr. Dombi Márk. 572 lap terjedelmű, izléses kiállítású könyv, amelynek tartalma minden eucharisztikus lelket közelről érdekel. Az Úrral «Szívét cserélő» Gertrúd a lelkiéletnek legmélyebb vizeire evez és ott adja az élet minden változásaiban eligazító irányításait. «Haladók»-nak való, de kezdeni is lehet általa a haladást.

***

Hogy mindnyájan egyek legyünk. — Marianov—Szántay—Szémán. — Szent Péter kupolája tíz évszázadon keresztül uralkodott azokon a népeken, akiknek utódai most a görögkeleti vagy görög nem egyesült (szerb, bulgár, román, orosz) egyházakban élnek. Nem lehet közömbös számunkra az ő visszatérésük (unió) az Anyaszentegyházba. Hazánkban Szántay—Szémán prélátus a legbuzgóbb előmozdítója az uniós törekvéseknek s most a munkában résztvevőknek kézikönyvet — útmutató és imádságos könyv is — adott. Sok elmélkedési anyagot ad, amelynek nagy hasznát vehetjük mi is.

Látogatás a Szentcsaládnál.

Drága, jó Lélek! Még karácsony van, mikor ezeket a sorokat írom, de mire betűim napvilágot látnak, már Gyertyaszentelő lesz. Eppen jó, mert ez az ünnep még a karácsony utórezgését adja s úgy mutatja be nekünk a kis Jézuskát, ahogy Ő nekünk a legkedvesebb: emberi karokban.

Vándorol az áldott, isteni Cseppség. A Szűzanya öléből Simeon karjára száll, onnan meg Anna asszony szorítja magához az édes Jézuskát csak azért, mert gyermek, mert kívánatos, nekünk való, édes kicsiség az Istenfia. Ennek láttára boldogan eszmélünk arra, hogy ezt szomjazza a mi lelkünk, hogy ilyen közel legyen hozzánk és ennyire kézzelfoghatóan a mienk legyen a jó Isten, az a nagy Isten, kiben élünk, mozgunk és vagyunk és mégis elérhetetlen magasságban van az otthona felettünk.

Jézuskában beteljesült a mi álmunk. Mienk a jó Isten, kezemben tartom őt, ki lényében megfoghatatlan. Mint aranyos kicsi gyermekben gyönyörködöm benne és élvezem rajta, hogy neki is gyönyörűsége, hogy velünk lehet úgy, mint egy közülünk.

Gyönyörködni az Istenben, mint ennivaló kicsi gyermekben, de nagy boldogság! Igazi mennyország a földön. Ezt az örömet elsősorban és legteljesebben a Szűzanya élte át. Az Evangélium nagyon szűkszavú e téren, de a szerető, figyelmes, szemlélődő lélek sokat meglát és nem tud betelni ennek a bensőséges viszonynak melegségével, mely a Szűzanyát és a kis Jézuskát kölcsönösen egymáshoz fűzi.

Gondold csak el, Drága Lélek, minő meghatóan bájos jelenet az a földön, ahogy a Szent Szűz édesanyjai gyengédségével és becéző örömeivel kedveskedik Gyermekeének. Mikor olyan sugárzó arccal mélyen a szemébe néz, abba az ártatlan, kerekrenyült, felhőtlen, szelíd fényű két kicsi gyermeki szembe és anyai mosolyával kicsalja belőle az első gyermeki mosolyt, az első látható lélekrezdülést, az első örömet, hogy Ő él, hogy itt a földön van, hogy Őt szeretik, hogy neki édes-anya van. Aztán gondold el, hogy ezek a pici gyermeki örömsugarak mind gyakoribbak lesznek, fényben ragyogóbbak, időre hosszabbak, tartalomban mélyebbek, kedvességben melegebbek, örömben sugárzóbbak lesznek. Aztán tedd hozzá az ennivaló pici száj gögicsélő hangját, csilingelő muzsikáját, kacagó jókedvét, no meg az aranyos kis kacsók repeső lelkendezését, vagy ahogy jólesően simogatja a bársonyos anyai arcot és görcsösen szorongatja az elcsipett hajfürtöket. Mondd, van-e ennél kedvesebb, bájosabb, melegebb, szívhezszólóbb a földön! Ennyire ember lett, ennyire mienk lett az Isten. Ezért nem tudjuk, nem akarjuk, nem lehet feledni a Betlehemet. Az emberszerető Isten jósága, irgalma jelent meg ott.

De maradjunk még a Szűzanya és a kis Jézuska társaságában. Minden családban emlékezetes esemény, mikor a gyermek az első szavakat kiejti s az első imát tanulja. Hogy várta ezeket a Szűzanya, hisz minden szó a lélek rezgése, a lélek üzenete. Minden szó egy-egy hullám a lélek titokzatos mélyéből, — ahol a gondolat, öröm, szeretet fakad, — mely ha partot ér, hangzik s ezzel átönti egész tartalmát egy másik lélekbe, mely azt összes színezetével felfogni képes. Így született a Szűzanya legédesebb öröme, mikor először hallotta a kis Jézus ajkáról: mama, anyám. Hallott ő már angyali szókat, de ennek a csengése, tartalma, üzenete, melegsége felülmul mindent. Most gyermeke mondja neki a legédesebb szót: anyám. S ebben az Istenfia üzeni a gyermeki szív legbensőbb örömét, legnagyobb boldogságát: anyám. Hogy forr össze aztán a két lélek, a két üzenet a boldog anyai, boldog gyermeki csókban. Így tud az Isten embert szeretni!

Avagy lehet-e bájosabb jelenetet elgondolni, mint mikor a Szűzanya imádkozni tanítja az isteni Gyermekeket. Angyalok öröme méltó, ahogy kicsi kacsóit összekulcsolja, ahogy égre nézni készíti és példájával hívogatja, majd ajkára adja az első imádságos mondatot: Atyám . . . szeretlek. S az áldott Jézuska utána mondja. Ezzel megszületik a legszebb, a legértékesebb imádság a földön, mert azt az Istenfia mondja. Megnyit az ima legdrágább zsilipje, honnan a legfönségesebb glória száll az égbe, most még pici gyermeki hang csilingeli azt, később az átvirrasztott éjszakák csendje susogja tovább, hogy örökre éljen az Egyház liturgikus nyelvén: Atyám, szeretlek. Ezzel gazdagok, boldogok lettünk mi is, mert Jézusban méltóképpen tudjuk az Istent szeretni.

Drága, jó Lélek, vessünk egy tekintetet az oltárra. Örökös Betlehemünk a tabernákulum. A szentségi Jézus folyton átéli szent gyermekségét is, hogy módunk legyen benne örvendezni, gyönyörködni, ahogy azt a Szűzanyától mi is eltanulhatjuk. Ebből az örömből kívánok Neked is minél többet. Szeretettel.

Német István.

OLTÁRVIRÁGOK.

Elmélkedő imádság.

Imánkat nem kell szükségképpen szavakba öltetnünk. Gondolatainkat és érzelmeinket külső érzékeltes nélkül is közölhetjük az Úristennel. A lélek legbensőbb szentélyében – két képessége révén – néma csendben kapcsolódik Istenbe. Értelmünk fontolóra veszi az isteni igazságokat, akaratunk megeleveníti, érzelmekre és elhatározásokra váltja őket. Így születik meg az *elmélkedés*, ez a teljesen egyéni imádkozás, amely közvetlenebb a szóbelinél. Azt szokták mondani, hogy az elmélkedés művészet, amelyet azonban a maga módján bárki elsajátíthat. Aki a lelki életben haladni akar, nem lehet el nélküle.

Egy tárgy vagy esemény láttára önkéntelenül gondolatmenet indul meg bennünk, s az akaratunk érzelmileg, sőt elhatározóan is állást foglal vele szemben. Ha lelkünknek ezt a megmozdulását Istenre irányítjuk s vele kapcsolatba hozzuk: már elmélkedtünk. Prédikációt hallgatunk, annak gondolatait a Szentlélek kegyelmi hatása alatt megszívleljük, gyakorlati következtetéseit magunkévá tesszük — akkor is elmélkedtünk. Lehet, hogy valaki nagyon kezdetlegesnek tartja ezt a módot, de az elmélkedés lényege benne van, s amellet hogy mindenki által gyakorolható, rendkívül üdvös is. Így minden gondolatunkat megszentelhetjük, érzelmeink pedig tömjénszemekké válnak, melyek szerető szív tüzén felgyúlnak, s illatuk kedves áldozat az Úrnak.

Akinek a jó Isten képzetesebb elmét adott, az tanuljon meg rendszeresen elmélkedni. A szentek és a lelki élet mesterei az elmélkedés módját gyakorlati elvekbe foglalták, amelyeket ki is próbáltak önmagukon. Különböző elmélkedési módszerek vannak, kiki azt választja, amelyik legjobban megfelel a lelkületének. Egyik sem szabadalmazott, mindegyik megtanít elmélkedni, de természetesen egyik sem elmélkedik helyettünk. Szent Ignác tudományos módszerét szokták leginkább ajánlani, s képzett elmék, kellő útbaigazítás mellett, jól is használhatják. Legegyszerűbb a Szalézi Szent Ferenc módszere, melyet a Filoteából

(II. 2—9.) bárki könnyen megtanulhat. Elmélkedésanyagot a kezdők külön e célra készített aszketikus könyvekből vegyenek; a gyakorlottak közvetlenül a Szentírásból vagy az Egyház liturgiájából.

Még az elmélkedést is le lehet egyszerűsíteni *szemlélődésre*. Hogy mi a szemlélődés? Látunk egy szép festményt vagy vidéket, elnézzük hosszan s némán gyönyörködünk benne: szemlélődünk. Hogy mi ment végbe a lelkünkben, azt az arcvonásainkra rajzolódó szelíd mosoly vetíti ki. Az Údvözítő életének bármely titka — mondjuk szent gyermekségének vagy szenvedésének egy eseménye — is ilyen kép. Ha áhitattal, elmerülve nézzük, a lelkünk húrjai megrezdülnek. Mi történt? A Szentlélek játszott rajtuk, miközben a titok sajátos kedvességben elevenedett meg előttünk, s mi úgy érezzük, hogy most jobban ismerjük és szeretjük Krisztust. Nem kell a szemlélődéshez különös tudás, csak lelki felkészültség, két erény, mely a szemlélődésnek két szárnya: egyik a szívtisztaság, mert csak az képesít Isten látására (Mt. 5, 8); másik az alázatosság, mert Isten a gyengéd és gyermekded lelkeknek nyilatkoztatja ki titkait (Mt. 11, 25).

b) Van-e fenségesebb és egyben bájosabb tárgya az elmélkedésnek, mint az Oltáriszentség titka? Ha gondolataink belőle táplálkoznak vagy legalább reáirányulnak, az elmélkedésünk *eucharisztikus* lesz. Az Oltáriszentség tana kimeríthetetlen kincseket rejt, melyeket feltár előttünk az elméleti és gyakorlati teológia, az Egyház liturgiája, ahogyan ünnepeiben, áldozatában, szertartásaiban, imáiban és énekeiben kivirágzik. Szívünk talajában ez a mag kikel, a növénye kifeszlik, virágba borul, illatozik az Údvözítő tiszteletére és gyümölcsözik a lelkünk javára.

Ha értelmes áhitattal követjük a szentmise szertartásait, az Egyháznak akármelyik eucharisztikus gyakorlatát, s a hozzájuk kapcsolt gondolatokkal, érzelmekkel körülfontjuk a szentségi Údvözítőt: elmélkedve imádtuk az Eucharisziát. Ha előveszünk egy eucharisztikus imát vagy éneket, azt mondatonként olvassuk, mindegyikhez pár reflexiót fűzünk, a szeretet aranyszálával csokorba kötjük és az oltárra rakjuk: elmélkedtünk az Oltáriszentségről. Ha egy eucharisztikus tartalmú gondolatot elemzünk, lelkünk előtt egymás után kibontakozik a szentségi Údvözítő felsége, jósága, hatalma és irgalma, s ezek viszont egyenként az imádás, hála, kérés és engesztelés érzelmét váltják ki lelkünkben. Akinek van hozzá tehetsége, elmélkedjék módszeresen az Oltáriszentségről. Idővel érezni fogja, hogyan árad el rajta a titok szépsége-szentsége: eucharisztikus lélekké nevelődik.

Néha napján csak éppen hogy pislog az áhitatunk az oltár tövében. Kifáradtak vagy éppen elapadtak a gondolataink. Olyankor a *szemlélődés* segít legtöbbet. Odatérdelünk a tabernákulum elé, ránézünk az Oltáriszentségre és rámosolygunk. Ahogyan a Vianney Szent János kigazdája fejezte ki magát: «*Én nézem az Urat, az Úr meg engem néz!*» Gyengéd lelkek, a szeretet kapcsolatában, némán is jól érzik magukat egymás közelében.

Az Eucharisztia titkához s az Úr Jézus Szívéhez csak elmélkedéssel lehet közelebb jutni. Az elmélkedés a szentek tudománya és adorációja. Próbálgassuk, majd belejövünk. Csak felületes lelkek és közömbös szívek nem mennek vele semmire. Kitartó gyakorlat mesterré avat, mert a törekvő lelkeket rásegíti a nagyokosságú Szűz is, akinek imádsága Krisztus életének szemléletén és titkainak fontolgatásában merült ki. (Lk. 2, 19. 51.)

Rogács Ferenc.

Kérjük azokat, akik hátralékban vannak az előfizetéssel, szíveskedjenek azt csekkalapon mielőbb beküldeni.

AZ ENGESZTELÉS.

Teljes jóvátétel a reparáció és expiació. Magyar nyelvünkben a «visszaállítás» és «kiengesztelés» legmagasabb foka felel meg e két szónak és mindkettőt együttvéve értjük, amikor engesztelésről beszélünk.

Az engesztelésnél jóvá akarjuk tenni az Úr szent fölsége ellen elkövetett sérelmeket, megbántásokat és a lélekben — az Isten templomában — történt megszenteltségtelenítéseket, akár magunk követtük el, akár mások.

Ezeket a bűnöket úgy akarjuk jóvátenni, hogy először önmagunkban akarunk tökéletes állapotot teremteni. Lelkünket megtisztítjuk a bűntől s azután fölékesítjük a hit, remény, szeretet oszlopaival, tele rakjuk jötteink és áhítatunk virágaival, önmegtágadásaink, áldozataink és szenvedéseink drágaköveit is szeretnyen közéje helyezzük, hogy mindez az Úrnak ragyogjon és illatozzék, amikor majd a lelkünkbe tekint vagy pláne benne megpihen.

Mikor ez megtörtént, az Úr elé visszük mindezt a szentségimadásban vagy szentáldozás előtt *ajánljuk fel* Neki. Felkérjük, hogy vegye birtokába a lelkünket egészen! Lépjön be a szívünkbe és pihenjen meg ottan! S amikor nálunk lesz — a szentáldozásban — Elébe visszük az egész életünket:

1. *Teljesen meghódolunk Neki.* Urunk, Istenünk Ő, s mi az Ő népe és «nyája.»

2. *Bocsánatot kérünk Tőle magunk és mások bűneiért és gonosztetteiért.*

3. *Kárpótlásul felajánljuk Neki teljes készségünket a jóvátételre:* el akarunk fogadni az Ő kezéből mindent a jövőben! Készek vagyunk arra, amit Ő akar életünkben. S addig is, míg az megtörténik, amit a jövőben tőlünk vár, felajánljuk azt, amink már van; ami értékeset az életünk termelt (erényeink, önmegtágadásaink oltáregyesületi tevékenységünk, szenvedéseink stb.).

Igy kell történnie az engesztelésnek.

Kedves oltáregyleti Testvér mit gondolsz, maradhatsz-e közömbös aziránt, hogy Te egyedül, vagy veled együtt nagyon sokan engesztelnek? Úgy-e nem! Hát akkor *imádkozzál és dolgozzál* azért, hogy minél többen legyenek az engesztelők. Mondd az imaórád alatt: Uram nemcsak én ismerlek el Istenemnek, hanem «légy Királya mindazoknak is», akik még sötétségben s a lelki halál állapotában élnek. Necsak a magam lelkének szegénységét lássad e pillanatban, hanem szentjeid lelki szépségét is, akiket kegyelmed tett nagygyá, akár az örökkévalóságban vannak, akár most élnek a földön. Uram, a lelkembe hívom a mennyei karokat, hogy onnét dicsérjenek és magasztaljanak olyan hatásosan és tökéletesen, hogy a földi élet csunya hangzavara eltörpüljön mellette és Te itt is igazán folytonosan áldva és imádvá légy szereteted Szentségében!

Az engesztelés az érzelmeinkre is hat: felemel és megizmosít; megtisztít és megnemesít; boldoggá tesz és fellelkesít; de a legfőbb gyümölcse az lesz, hogy *együtt érzünk az Úr Jézussal* s eljutunk a szentpáli állapothoz: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!»

Keressük, munkáljuk magunknak és másoknak is ezt a boldogságot!

* * *

Engesztelő novénánkban benne van a farsangvégi szentségimadás is. Ha még nem kapcsolódtál bele, legalább e három napon tedd meg!

Befejező ájtatosság február 6-án este 5 óra 15 perckor kezdődik az Örökimadás-templomban. Körülbelül 6 óra 10 perc lesz, amikor az Úr az Örökimadás kapujából megáldja a várost. Ha nem jöhetsz el, otthon várjad térdenállva és imádvá az áldást.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.